

11a edició

MC

LA MOSTRA
DE CINEBAIX

Kindil el Bahr

Direcció: Damien Ounouri

Països : Algèria, Qatar i EUA (2016)

Fitxa tècnica

Guió Adila Bendimerad, Damien Ounouri **Fotografia** Mohamed Tayeb Laggoune **Interpretació** Adila Bendimerad, Aziz Boukerouni, Jawad Ayachi, Jawhara Ayachi, Nabil Asli, Souad Sebki **Durada** 40 min **Gènere** Ficció (drama, fantàstic) **Llengües** Àrab amb subtítols en castellà

Sinopsi

La jove mare Nfissa se'n va a la platja, on un grup de joves l'ataca i la linxa a l'aigua. Ningú més sembla haver estat testimoni de la seva desaparició. Poc després, a la mateixa platja, tots els banyistes moren. (Festival de Cine Africano de Tarifa – FCAT)

Entrevista al director

'Kindil el Bahr' de Damien Ounouri, la revolta d'una dona medusa

I si cada dona assetjada o violada es transformés en medusa per venjar-se? A Kindil el Bahr, una dona víctima contraataca. En el colpidor curtmetratge del director algerià Damien Ounouri, Nfissa (meravellosament interpretada per Adila Bendimerad) escull el mar com els resistents escullen el maquis per fer la revolució. 38 minuts eminentment poètics i polítics, presentats a la Quinzaine des Réalisateurs, prestigiosa secció paral·lela del Festival de Canes. Entrevista

RFI: *Kindil El Bahr* és una mena de “pel·lícula de venjança femenina”. Per què un director home fa una pel·lícula en què una dona maltractada es decideix venjar-se dels homes?

Damien Ounouri: Sí, sóc un home, però vaig escriure el guió amb una dona. Així s'equilibra la manera de veure dels homes i les dones. La idea va néixer amb la meva coquiionista i actriu Adila Bendimerad i també amb un artista plàstic que tenia ganes de fer una *performance* sobre una dona dins de l'aigua rodejada d'homes. En aquell moment, Adila estava molt afectada per la història d'una dona afganesa linxada al carrer. A mi m'interessa atacar les meves històries per l'angle de la dona. Fins i tot a nivell mundial, molt sovint, les preguntes es redueixen a l'aparença de les dones: vols dir que no van massa llargues, massa curtes... No és un tema de feminisme sinó d'humanisme. El que m'interessa és: com reacciona un home en relació amb les dones? Com es posicionen els amics, els marits, els membres de la família en relació amb aquesta dona a la pel·lícula. Com construïm una societat tots junts?

Què significa el títol *Kindil El Bahr*?

Vol dir 'medusa'. *Kindil* significa 'llanterna', la llum. I *El Bahr* significa 'del mar'. En àrab, *medusa* es diu 'llanterna del mar'.

D'uns anys ençà, el tema de la dona assetjada i maltractada és omnipresent als mitjans i al cinema, per exemple *Les femmes du bus 678*, del director egipci Mohamed Diab. És un problema que podria canviar gràcies al cinema?

Jo espero que el cinema pugui canviar coses, però no n'estic segur. És més un tema d'educació i de política. No de país, de cultura o de religió. La qüestió de la dona cristal·litza les preocupacions, com actualment el tema de l'assetjament a França o als països àrabs. És per aquesta raó que la nostra pel·lícula no està localitzada. No passa a Algèria sinó en un món paral·lel, molt pròxim. A la pel·lícula hi ha molts elements de l'Antiguitat. Hi ha ganes d'ensenyar-ho: és un tema recurrent en la humanitat que remunta a molt lluny.

La seva pel·lícula comença amb una escena banal: abans d'anar-se'n a treballar, un home porta la seva dona, els seus dos fills i la seva àvia amb cotxe a la platja. De cop i volta, la situació fa un gir. És una metàfora per la condició de les dones a Algèria?

No ben bé. El que ens interessava era passar suauement del realisme a quelcom més fantàstic. El gir es fa de manera senzilla. De cop, aquesta dona comença a escoltar-se. Ja no reacciona en relació amb allò que l'envolta, però hi ha el mar, aquest element natural, que la crida. I ella es deixa anar, entra a l'aigua, es mulla, neda. I quan un cos es relaxa de seguida es torna molt sensual. És una platja on hi ha molt poques dones, llavors els homes s'hi fixen i comencen a molestar-la. La pel·lícula és clarament molt política, a la manera de George Romero [*cineasta de Zombie, un film americanoitalià realitzat el 1978, ndlr*]. La nostra pel·lícula permet una mena de catarsi de la societat contemporània. També hi ha un aspecte d'*Edipe, rei* [*pel·lícula de Pier Paolo Pasolini, ndlr*] a les nostres històries. Hi ha molts colors i emocions i això arriba molt lluny. Tot plegat per provocar en l'espectador un electroxoc i fer-lo reflexionar sobre la seva societat.

La càmera és molt sensual quan Nfissa s'enfonsa a la sorra, entra en contacte amb el mar. Una magnífica dansa sota l'aigua anuncia la transformació en medusa. Es tracta d'una referència a un mite antic?

Hi havia el desig d'un retorn a la vida. La nostra història realista s'hauria pogut aturar aquí. Però ens vam dir: no, la farem reviure, la transformarem, la farem tornar com una condemnada de la terra. I aquest fet esdevé polític. Es transformarà en una nova criatura que vol recuperar la seva família i venjar-se.

El comissari que investiga la desaparició de la dona pronuncia la frase sibil·lina: “Una no es torna medusa sense motiu”

Per a la societat, en molts casos, la dona víctima esdevé culpable. A la pel·lícula, ningú no pregunta què li ha passat a aquesta dona. Al cap de poca estona, la dona passa a ser considerada culpable i cal liquidar-la. Quan una dona és víctima de violació, sovint es diu que ella s'ho ha buscat. A la pel·lícula, pateix una transformació i passa a ser un altre ésser. La societat ja no busca saber qui era aquesta dona, què li va passar.

Siegfried Forster – RFI Afrique

“Kindil el bahr”: premis i seleccions principals

Festival de Cine Africano de Tarifa (FCAT) 2017: Menció Especial

Festival de Cinema de Canes 2016: nominació al premi Illy

Damien Ounouri

Filmografia

2016 *Kindil El Bahr* (curt)

2012 *Fidaï* (documental)

2007 *Xiao Jia Hui Jia (Xiao Jia Going Home)* (documental)

Biografia

El director francoalgerià Damien Ounouri viu i treballa a Alger. Va estudiar cinema a la Universitat de la Sorbonne Nouvelle mentre paral·lelament desenvolupava la seva pràctica cinematogràfica de manera autodidacta. El seu projecte de graduació sobre el director xinès Jia Zhang-Ke, *Xiao Jia Going Home* (2008), va ser seleccionat per participar en diversos festivals internacionals de cinema. El seu primer llargmetratge, el documental *Fidaï* (2012), es va fer en coproducció amb Jia Zhang-Ke i es va projectar al Festival Internacional de Cinema de Toronto abans de viatjar pel món i obtenir premis, com el de Millor Llargmetratge Àrab a LatinArab (2012) i la Menció Especial al Doha Tribeca Film Festival. Damien també fa tallers de cinema.

Organització:

En conveni amb:

Amb el suport de:

